

บทนำ

เกวาสุรสงคราม

สูงเสียดเวหาห่างจากพื้นโลกาเก้าหมื่นสองพันโยชน์
เหนือเขาพระสุเมรุอันเป็นศูนย์กลางจักรวาล คือที่ตั้งของสวรรค์ชั้น
ดาวดึงส์ ซึ่งองค์อินทร์ผู้เป็นใหญ่ปกครองเทวดาทั้งหลาย เมืองแมน
แดนเทพนครดงามด้วยปราสาททองคำแพงแก้ว กอปรด้วยเสียง
ดนตรีอันไพเราะเสนาะโสต เหล่าเทวบุตรแลเทพธิดาล้วนสุขสำราญ
ในทิพย์วิมาน ไร้ทุกข์กังวลแลความวุ่นวายอื่นใด

เว้นเพียงยามเหล่าอสูรยกพลขึ้นมาก่อสงคราม

เดิมดาวดึงส์ที่สถิตของเทวดานั้น คือภพของเหล่าอสูรซึ่งเคย
เป็นชาวสวรรค์เก่าก่อน เมื่อพระอินทร์แลเทวดาพวกใหม่ขึ้นมาจุติ
ฝ่ายเทวดาพวกเก่านำน้ำทิพย์บานมาเลี้ยงต้อนรับ พระอินทร์คิด
ใคร่ครองแดนสวรรค์จึงก่ออุบายนัดแนะกับบริวารตนไม่ให้ดื่มสุรา
ทิพย์ รอคอยทั้งเทวดาพวกเก่าดื่มเหล้าจนเมามาย ก็จับโยนจาก
ดาวดึงส์ลงมา ณ เขาตริภุญชัยเขาพระสุเมรุ กลายเป็นอสูรพิภพ
นับแต่บัดนั้น

พวกอสูรผูกใจเจ็บหมายแก้แค้นจึงเกณฑ์ไพร่พลขึ้นมาก่อ
เทวาศรสงครามนับครั้งไม่ถ้วน

สงครามครั้งนี้ยืดเยื้อแต่กาลก่อน ท้ายสุดพระอินทร์แลเทวดา
ทั้งหลายก็สามารถต่อสู้ศัตรูจนแตกพ่าย รุกไล่พวกอสูรกลับไปยังเขา
ตริภุญ ท่ามกลางสมรภูมิ **จันทรเทพบุตร** เทวบุตรผู้มีฤทธิ์จวนเจียน
ปลิดชีพไฟจิตราสูร ท้าวพญาหัวหน้าของพวกอสูรได้ แต่จันทร-
เทพบุตรกลับยังมีอินจันหว่าสุดท้าย เป็นเหตุให้พญาอสูรหนีรอด
ชั่วร้ายพระขรรค์วิเศษอาวุธที่องค์อินทร์ประทานแก่เทวบุตรยังตก
หายไปในโลกมนุษย์

ความผิดครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก เมื่อองค์อมรินทร์ยกพลกลับ
ดาวดึงส์จึงเปิดเทวสภาไต่สวนชำระความผิด

“จันทรเทพบุตร เหตุใดเจ้าจึงประมาทเล่นเล่ปล่อยให้พญา
อสูรหนีรอดไปได้ เจ้ามีใจเอนเอียงไปเข้าฝั่งพวกอสูร!”

เทวบุตรผู้ถูกไต่สวนก็กราบพลาญทูลความตามจริง “ขอเดชะ
สักกะ ข้าพระพุทธเจ้าหาได้มีจิตคิดคดต่อเหล่าเทวดาไม่ ขณะจะ
สังหารพญาอสูรมือสุริตนหนึ่งมาขวาง ได้ยินเสียงเด็กทารกร้องให้
ดังมาจากกายนางจึงยังมีมือไม่สังหาร เป็นเหตุให้พญาอสูรได้จันหว่า
ได้กลับ แลหนีรอดไปได้พระพุทธเจ้าข้า”

“อสูรกับทารกนั้นรี ยามศึกสงครามจะมีสตรีเข้ามายุ่งเกี่ยว
ได้อย่างไร พวกอสูรให้อิสตรีออกรบด้วยนั้นรี หรือพวกมันจนตรอก
สิ้นหนทางเพียงนั้น” องค์อินทร์ทรงเปรยพลาญขมวดพระขนง

พระปราชบดีผู้เป็นเทวสหายแลที่ปรึกษาของราชันแห่ง
ดาวดึงส์ได้จันหว่า ขยับเข้ามากราบทูลว่า “สักกะ ในเมื่อจันทร-
เทพบุตรมิได้มีใจเอนเอียงไปทางอสูร ที่พลาดพลั้งด้วยเวทนาสงสาร
ไม่อาจทำร้ายทารกแลสตรี เช่นนี้จะทรงละเว้นโทษสักครั้งได้หรือไม่

พระพุทธเจ้าข้า”

“แม้ไม่มีจิตคิดคด แต่ความใจอ่อนของจันทรเทพบุตรครั้งนี้ ทำให้เหล่าเทวดาผู้แวดล้อมบาดเจ็บบาตรัจจุรย์ หลายองค์แทบดับสูญ เราละเว้นโทษมิได้” องค์อมรินทร์ส่ายพระพักตร์ก่อนตรัสเสริม “อีกอย่าง...พระขรรค์วิเศษที่เราประทานแก่จันทรเทพบุตรนั้นอิทธิฤทธิ์ ร้ายกาจ หากตกอยู่ในมือคนพาลบนโลกมนุษย์อาจก่อเกิดเภทภัย ใหญ่หลวง จำต้องตามกลับมา”

องค์ราชันแห่งดาวดั่งส์เบือนพระพักตร์มาทางเทวบุตรผู้ถูก ไล่สวน “จันทรเทพบุตร เราจะให้เจ้าลงไปเกิดชาติใช้ความผิด แลตาม หาพระขรรค์วิเศษกลับคืน เจ้าจะยินยอมหรือไม่”

“ยินยอมพระพุทธเจ้าข้า”

“ไม่ยินยอมเพคะ!”

“ไม่ยินยอมเพคะ!”

เสียงตอบรับถูกกลบด้วยเสียงคัดค้านอันตื่นตระหนก องค์ อมรินทร์ถึงขั้นขมวดพระขนงอีกครา “นี่มันเรื่องใดกันอีก” ตรัสถาม แล้วกวาดพระเนตรไปรอบเทวสภา เหล่าเทพธิดาแลนางอัปสร ณ ที่นั่นต่างก้มหน้าหลบทันทีทันใด

ครานี้มาตุลีเทพ สารทิประจำพระองค์เขยิบเข้ามาอธิบาย

“ทูลสักกะ จันทรเทพบุตรค่อนข้าง...เป็นที่นิยมชมชอบในหมู่ เทพธิดาและนางอัปสรพระพุทธเจ้าข้า”

องค์อินทร์ทรงสดับแล้วจึงทอดพระเนตรเทวบุตรผู้นั่งคุกเข่า กลางลานอย่างพิจารณาเป็นคราแรก พิศเฝ้าองค์ผสมส่วน วงพักตร์ งามดุจเดือนแจ่มจรัสกลางโพยม นัยน์ตากกลมโตทอประกายสดใส ดังดวงเนตรมฤตมาศ คิ้วคางเหมาะเจาะชวนมองไปทุกส่วน จึงเข้า พระทัยโดยพลัน “เป็นเช่นนั้นเอง”

ครั้น ‘ผู้เป็นที่นิยมในหมู่เทพธิดา’ เห็นว่ารอบด้านเจ็บเสียวลงแล้วค่อยก็มาราบและรับพระบัญชาอีกครั้ง

“ข้าพระพุทธเจ้ายินดีลงไปเกิดบนโลกมนุษย์เพื่อชดใช้ความผิด แลตั้งต้นตามหาพระขรรค์วิเศษคืนมา มิให้ตกเป็นเครื่องมือของหมู่มารแลคนพาลทั้งหลาย หากมิได้พระขรรค์วิเศษกลับคืน ข้าพระพุทธเจ้าจะไม่ขอกลับสู่สวรรค์”

องค์อมรินทร์พัยกพระพักตร์อย่างพอพระทัย “ดีมาก ยามนี้เจ้ายังไม่หมดอายุขัยและบุญขัย เราจะให้เจ้าไปเกิดเป็นสุขุมาลชาติตระกูลสูง แต่ดวงชะตาเจ้ามีอันต้องตกระกำลำบาก เพื่อชดเชยความผิดที่ได้กระทำ กระทั่งเจ้าบรรลุมารกิจแล้วจะมีความสุขในบ้านปลาย”

องค์อินทร์บัญชาไม่ทันจบ มาตุลีเทพก็เข้ามาสะกิดพลางกระซิบถาม

“ลักกะ เหลานี้จันทรเทพบุตรยังไม่มีคู่ครอง จะทรงกำหนดเทพธิดาลงไปเกิดเป็นคู่บุญด้วยหรือไม่พระพุทธเจ้าข้า” สารทิประจำพระองค์ขึ้นต่อด้วยสีหน้าลำบากใจ “ข้าพระพุทธเจ้าเกรงว่า หากมิได้ทรงกำหนดตัวตนชัดเจน เหล่าเทพธิดานางฟ้าจะแห่แหนลงไปเกิดก่อนกำหนดบุญขัย ดีร้ายกว่าจันทรเทพจะกลับสวรรค์ ดาวดึงส์คงไร้ซึ่งเทพธิดาและนางอัปสรแน่แท้”

คำเตือนนั้นทำให้เทวาริบัติแห่งสวรรค์กวาดพระเนตรมองรอบเทวสภาอีกครั้ง ครั้นเพ่งพิศแววมืดหมายในดวงตานางสวรรค์ทั้งปวง พลันทอดถอนพระทัย ตรัสถามมาตุลีเทพกลับไปว่า “เจ้าแน่ใจหรือว่าถ้าเรากำหนดตัวแน่แล้วจะไม่เกิดเหตุการณ์เช่นนั้น หากวันวายกันนัก ก็อย่าได้มีผู้ใดลงไปเลยดีกว่า”

องค์อมรินทร์ตัดสินใจแล้วเปล่งพระสุรเสียงก้องกังวานทั่วเทวสภา

“เหล่าเทวบุตรแลเทพธิดาจึงฟัง จันทรเทพบุตรลงไปเกิด ครั้งนี้เพื่อชดใช้ความผิดแลปฏิบัติภารกิจให้ลุล่วง ไม่ควรมีปวงรักมารบกวนจิตใจ เราขอสาปให้จันทรเทพบุตรไร้ซึ่งบุญวาสนากับสตรีทุกคนาง ไม่มีจิตปฏิบัติต่อหญิงใดในพื้นที่พิภพจวบจนสิ้นอายุขัย หญิงใดหมายช่องเกี่ยวจะไม่วันได้รับรักตอบ คำสาปนี้สิ้นสุดเมื่อจันทรเทพบุตรกลับคืนสวรรค์เท่านั้น”

สิ้นบัญญัติมีเสียงทอดถอนใจอย่างแสนเสียดายลอยมาจากรอบทิศ เหล่าเทพธิดาล้วนมีสีหน้าผิดหวัง ขณะที่เหล่าเทวบุตรกลับโล่งใจเป็นทิวแถว แม้แต่เทวบุตรต้นเรื่องเองยังถอนใจ เจ้าตัวรีบก้มกราบรับคำสาปนั้นอย่างเต็มใจ

คล้ายหลังจันทรเทพบุตรลงไปเกิด มาตุลีเทพบุตรซึ่งอยู่ข้างองค์อินทร์พลันฉุนใจจึงทูลถาม

“ข้าแต่สีกะ คำสาปที่ทรงสาปจันทรเทพ มีผลแค่สตรีเท่านั้น ใช่หรือไม่พระพุทเจ้าข้า”

“ใช่แล้ว สตรีทุกคนบนพื้นพิภพ นี่เรายังสาปไม่ครอบคลุมอีกหรือมาตุลีเทพ”

“หาмиได้ ข้าพระพุทธเจ้าเพียงนึก เผื่อว่า อ่า...เผื่อว่าเทวบุตรองค์ใดนึกต้องตาต้องใจจันทรเทพ ถึงขั้นติดตามลงไปเกิด เช่นนั้น คำสาปนี้ก็จะยังมีผลหรือไม่พระองค์”

“ใช่! จะมีเรื่องเช่นนี้ได้อย่างไร!” องค์อินทร์เบิกพระเนตรโพล่งเมื่อเห็นสารทิแลพระสหายยิ้มแหกก็ทรงทราบว่าจะมีเรื่องเช่นนี้จริง ราชนันแห่งดาวดึงส์จึงได้แต่ทรงถอนใจ ยกพระหัตถ์ไขว้หลัง ทอดพระเนตรดวงแสงนวลซึ่งลอยลี้วไปยังโลกมนุษย์ก่อนทรงเปรย

“หากเป็นเช่นนั้นจริง...ปล่อยให้เป็นไปตามเวรกรรมแลบุญวาสนาก็แล้วกัน”

๑

ศุภนิมิต

ยามใกล้รุ่ง ณ พระราชวังหลวงแห่งกรุงธนจักร เหนือแท่น
พระบรรทมบนพระที่นั่ง พระมเหสีสิริอัมพรลื้มพระเนตร รอยแยม
สรวลยังติดโอษฐ์ขณะทรงลุกขึ้นปลูกพระสวามีผู้บรรทมเคียงข้าง
“เสด็จพี่ ตื่นบรรทมเกิดเพคะ”

“มีอะไรหรือน้องหญิง” องค์เหนือหัวไชยสิทธิ์ตื่นบรรทมแล้ว
ทอดพระเนตรทอดฟ้านอกพระแกล “ฟ้ายังไม่แจ่ม ไยน้องรีบลุก หรือ
กลัวพี่ตื่นไม่ทันดูพวกทหารฝึกซ้อมเพลงอาวุธ ไม่ต้องห่วงดอก พี่สั่ง
มหาดเล็กให้มาปลูกแล้ว”

“มิใช่เช่นนั้นเพคะ หม่อมฉันทราบดีว่า เสด็จพี่เห็นเรื่องการ
ยกทัพจับศึกสำคัญกว่าสิ่งใด ไม่เคยเว้นไปทอดพระเนตรการฝึก
ทหารแม้สักวัน” พระมเหสีตวัดพระเนตรค้อน สรุเสียงมีเค้านั่งอง
เล็กน้อย “หม่อมฉันมีเรื่องกราบทูลจึงปลูกเสด็จพี่ ทรงอยากฟังหรือ
ไม่เล่าเพคะ”

กษัตริย์หนุ่มแห่งกรุงธนจักรขยับเข้ามาโอบกอดพระมเหสี

พลางออกพระโอบุสอังงอ

“เรื่องการศึกษาหรือจะสำคัญเท่ายอดดวงใจของพี่ ว่าอย่างไร น้องมีเรื่องใดจะบอกพี่หรือ”

“หม่อมฉันฝันเพคะ ฝันเหมือนจริงเหลือเกิน หม่อมฉันจำได้แม่นย่ำราว่าฝันนั้นเกิดขึ้นจริงเมื่อครู่” พระมเหสีสิริอัมพรทูลตอบสุรเสียงกลับมากระตือรื้อรังเดิม

“พุทโธ! แคฝันเท่านั้นหรือ พี่นึกว่าน้องเจ็บไข้ได้ป่วยเสียอีก” พระสวามีทรงคลี๋มอ่อนพระทัยก่อนเย้ากลัวเสียงสรวล “ปลุกพี่ขึ้นมาทำนายฝันให้หรือ ทำไมไม่อรุ่งสว่างแล้วให้ท่านพิธานช่วยทำนายเล่า ท่านไหนจะทำนายฝันแม่นกว่าพี่กระมัง”

“ก็หม่อมฉันเห็นว่าฝันน่าจะเป็นนิมิตดี จึงอยากเล่าถวายเสด็จพี่ก่อนนี่เพคะ” พระมเหสีตรัสตอบแล้วทรงเริ่มเล่า

เมื่อครู่พระมเหสีสิริอัมพรบรรทมสนิท จู่ๆ หอ่งฟ้านอกพระแสงปรากฏแสงเรืองเรือง พระนางลื้มพระเนตรผุดลุกขึ้นจากพระแท่นไปเพ่งพิศ ฝันนาเบื่องบนมีจันทร์ทรงกลดดวงใหญ่แผ่รัศมีนวลตานางใคร่คว่ำดวงจันทร์งามนั้นมาครองจึงยื่นหัตถ์ขึ้นไป ไม่คิดว่าจะเกิดเหตุอัศจรรย์ จันทรเพ็ญลอยเลื่อนลงมาสู่หัตถ์ให้ถนอมเชยชมสมใจ

“หม่อมฉันตื่นขึ้นมายังอัมเอบใจไม่หาย เห็นจะเป็นนิมิตดีไซ้ใหม่เพคะ”

องค์เหนือหัวไชสิทธิไย้มพระโอบุสพลางพยักพเยิดรับ “ฟังแล้วน่าจะเป็นนิมิตดีจริง ๆ โบราณว่า สตรีฝันว่าได้แก้วแหวนเงินทองของมีค่า จะมีโชคลาภด้านทายาทสืบวงศ์ นิมิตของพี่ถึงกับฝันว่าได้จันทร์ทรงกลด ชะรอยผู้มีบุญญาธิการจะมาเป็นลูกเรากระมัง”

“หม่อมฉันก็คิดเช่นนั้นพะคะ” วงพัตร์งามของพระมเหสียิ่ง
เข้มขึ้น วางหัตถ์บนพระอุทรแล้วพึมพำว่า “รอคอยมานาน คราวนี้
จะได้สมหวังสักที”

องค์เหนือหัวทรงกระชับอ้อมแขนแลยกพระหัตถ์ลูบเกศา
พระมเหสี “หากฝันของน้องเป็นจริง พี่จะยินดีมากเช่นกัน ถ้าเรามี
รัชทายาท พวกขุนนางแก่อำมาตย์เด๋มาเหล่านั้นคงเลิกคัดค้าน แล
ยอมให้พี่ยกทัพไปมัลลนครเสียที”

พระมเหสีชะงัก ดวงพัตร์งามซึ่งปรากฏรอยยิ้มโอบอ้อม
เปลี่ยนเป็นหลากพระทัยระคนกังวล “เสด็จพี่จะยกทัพไปตีมัลลนคร
ด้วยองค์เองหรือ อย่าเลยนะพะคะ เหล่าแม่ทัพนายกองของเสด็จพี่
เก่งกล้าสามารถกันทุกคน เหตุใดไม่บัญชาให้พวกเขาคุมกองทัพไป
เล่าพะคะ”

องค์เหนือหัวส่ายพระพักตร์ก่อนปรารภ “แม้มัลลจะเป็น
แคว้นเล็ก แต่กษัตริย์ผู้ปกครองแลไพร่พลหนุ่มทั้งสองล้วนเก่งกาจ รบ
ทัพจับศึกไม่เคยพ่ายแพ้แก่แคว้นแคว้นใด หากพี่ไม่ยกทัพไปด้วย
ตนเอง เกรงว่าจะมีอากำราบมัลลนครได้”

พระมเหสีสิริอัมพรทรงทราบดีว่าไม่อาจเปลี่ยนพระทัยพระ
สวามี จึงทอดถอนพระทัย การขยายแคว้นให้ยิ่งใหญ่เป็นความ
ปรารถนาอันสูงสุดขององค์เหนือหัวไชยสิทธิ์ พระนางเป็นสตรี ไม่มี
ปากเสียงเรื่องบ้านเมือง ได้แต่นิ่งเงียบ นึกหวังว่าหากพระโอรสหรือ
พระธิดาองค์น้อยมาสถิตในครรภ์จริงดังนิมิต พระสวามีอาจทรง
หวั่นโยจณลดละการรบทัพจับศึกลงบ้าง

เหตุการณ์เป็นดังนิมิตฝัน ไม่นานพระมเหสีสิริอัมพรก็ทรงพระ
ครรภ์ ท่านพินานโอรสหลวงประจำราชสำนักทรงจักรจับยามสามตา
แล้วถวายคำทำนายว่า องค์รัชทายาทในพระครรภ์เป็นผู้มีบุญญา-

ธิดาธิดา จิตี ทว่ามีเคราะห์กรรมตามติด ชะตาชีวิตจึงพลิกผัน

“ขอเดชะ ข้าพระพุทธเจ้าขอทูลถวายคำแนะนำว่า เพลาที่พระมหาลิขิตทรงพระกรรม ทั้งสองพระองค์ควรถือศีลงดเว้นการฆ่าฟันพร่าผลาญชีวิต หมั่นสร้างบุญกุศลเพื่อช่วยให้พระโอรสหรือพระธิดาพ้นเคราะห์กรรมที่ตามติดมาพระพุทธเจ้าข้า”

องค์เหนือหัวไชสิทธิ์ทรงสดับแล้วขมวดพระขนง “ท่านหมายความว่าเราควรเว้นการศึกด้วยหรือ”

“พระอาณานิพนธ์เกล้า เห็นควรเช่นนั้นพระพุทธเจ้าข้า” ไหริพิธานทูลตอบตามตรง

กษัตริย์หนุ่มแห่งกรุงรัตนจักรส่ายพระพักตร์ “เราทำไม่ได้ กองทัพที่จะยกไปตีมัลลนครเตรียมพร้อมแล้ว อีกไม่กี่วันก็ถึงฤกษ์ยกทัพหลวง ท่านคำนวณฤกษ์มงคลให้เอง เหตุใดคัดค้านเราต่อนี้เล่า”

“นั่นสิพระพุทธเจ้าข้า ทรงยกทัพไปตีเมืองอื่นเพื่อขยายแคว้นแคว้นกรุงรัตนจักร จะเป็นผลเสียต่อองค์รัชทายาทได้อย่างไร” อำมาตย์ณรงค์เดช สมุหพระกลาโหมได้จึงหวั่นไหวสั่นสนุนแม่ทัพวัยกลางคนปรายตามองไทรหลวงซึ่งนั่งอยู่ไม่ห่างแล้วเปรยขึ้น “เหตุที่ท่านไทรพิธานคัดค้านไม่ให้องค์เหนือหัวทรงยกทัพไปตีแคว้นมัลลละ คงมิใช่เพราะมารดาของท่านเป็นชาวมัลลนคร แลสายเลือดท่านเป็นชาวเมืองนั้นครึ่งหนึ่งดอกหรือ”

ไทรหลวงสูงวัยหน้าตึงเมื่อถูกกระทบ กระนั้นยังรักษาท่าทีสงบสุขุม หันไปทางองค์เหนือหัวก่อนพนมมือจดอก กราบทูลเสี่ยงกังวลชัดเจนน “ข้าพระพุทธเจ้าขอเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทเป็นประกันว่าจงรักภักดีต่อองค์เหนือหัวและกรุงรัตนจักร เหตุที่ถวายคำชี้แนะนั้นมีได้มีเจตนาอื่นแอบแฝง นอกจากความห่วงใยต่อองค์รัชทายาทกับองค์เหนือ

หัวแลพระมเหสีเท่านั้นพระพุทเจ้าข้า”

“เอาเถิด ๆ พวกท่านหยุดทะเลาะกันเสียที” องค์เหนือหัวไชยสิทธิ์ทรงปราชญ์เมื่อเห็นว่าในท้องพระโรงเริ่มแบ่งฝักแบ่งฝ่าย ราชานแห่งกรุงธนจักรเบือนพระพักตร์มาทางโหรหลวงแล้วตรัสถาม “ท่านโหรพิธาน ตอบมาตามตรง หากเรายกทัพไปตีมัลลนครคราวนี้จะได้รับชัยชนะหรือไม่”

“ขอเดชะ ข้าพระพุทธเจ้าตรวจดูการโคจรของดาวนพเคราะห์ กอปรกับพระชะตา ยามนี้ทรงมีจตุรงค์โชค หากยกทัพออกศึกจะมีชัยชนะเหนืออริราชศัตรูแน่แท้ พระพุทเจ้าข้า”

องค์ราชาแย้มพระโอษฐ์สมพระทัย “ดี เราต้องการเพียงเท่านั้น เราจะเคลื่อนทัพตามฤกษ์มงคลเดิม ท่านอำมาตย์ณรงค์เดชและเหล่าแม่ทัพนายกอง จงตระเตรียมทัพพล อาวุธ แลเสบียงให้พร้อม ส่วนเรื่องทำบุญรักษาศีลเพื่อสร้างบุญกุศลให้ลูกเรานั้น ระหว่างนี้ให้พระมเหสีสิริอัมพรถือศีลไปก่อน กระทั่งได้มัลลนครไว้ในกำมือ เราจะกลับมาทำพิธีบำเพ็ญมหาสังคตทาน^๑ สร้างกุศลใหญ่ให้ลูกเอง”

วันที่ทัพหลวงเคลื่อนออกจากกรุงธนจักร พระมเหสีสิริอัมพรส่งเสด็จพระสวามีแล้วก็กลับมาเก็บองค์ในตำหนัก ดวงพิศวัตน์वलลออหม่นหมอง คุณท้าวสูงวัยผู้ดูแลรับใช้ใกล้ชิดต้องทูลปลอบว่า “อย่าทรงกังวลเลยพะคะ องค์เหนือหัวทรงยกทัพไปคราวนี้ ทัพพลมากมายนัก เหล่าเสนาอำมาตย์ตามเสด็จเกือบครึ่งเมือง ต้องทรง

^๑ สัตตสมมหาทาน คือการบริจาคทานครั้งยิ่งใหญ่ โดยให้สิ่งของ ๗ อย่าง อย่างละ ๗๐๐ มีช้าง ๗๐๐, ม้า ๗๐๐, รถ ๗๐๐, โคนม ๗๐๐, หญิงสาว ๗๐๐, ทาส ๗๐๐ และทาสี ๗๐๐

ได้ชัยชนะกลับมาโดยเร็วแน่นอนเพคะ”

พระมเหสีทรงถอนใจ “เราไม่หวังเรื่องนั้นดอก คุณท้าวโกสุม เราทราบแต่ดีที่ทรงพระปรีชาเพียงไร เพียงแต่...ไม่รู้เหตุใด เราไม่สบายใจเอาเสียเลย”

“เห็นจะเป็นเพราะทรงพระครรภ์กระมังเพคะ หม่อมฉันเคยได้ยินว่าผู้หญิงท้องใหม่ ๆ มักจะมีอารมณ์แปรปรวน ประเดี๋ยวยิ้ม ประเดี๋ยวจุนเจียว อีกประเดี๋ยวก็ร้องไห้กังวล”

“จริงหรือเจ้าคะ คุณท้าว” นางกำนัลสวายน้อยซึ่งนั่งอยู่ใกล้ ๆ ยื่นหน้ามาถามอย่างใคร่รู้

ผู้มากวียกว่าคือนครวั “ฉันจะรู้ได้อย่างไรละ แม่บังอร! ไฉนฉันนั้นสาวทีนทีก อยู่มาจนป็นนี้ไม่เคยท้องไม่เคยได้กับใครเขา ได้ยินคนว่ามา ฉันก็แค่ว่าตามเท่านั้น” คุณท้าวโกสุมดูนางกำนัลได้อาณัติแล้วหันมาไอลมพระมเหสี “ทำพระทัยให้สบายเถิดเพคะ ยามนี้ต้องดูแลพระวรกายให้ดี เพื่อพระโอรสหรือพระธิดาในอุทร”

“เรารู้แล้วจ้ะ” พระมเหสีตรัสตอบ

จึงหวะนั้นนางกำนัลด้านนอกก็เข้ามากราบทูล “พระมเหสีเพคะ แม่วิมลมาขอเข้าเฝ้าเพคะ”

พระมเหสีสิริอัมพรทรงได้ยินดังนั้นก็แย้มโอษฐ์ดีพระทัย “วิมลมาหรือ ให้เข้ามาเร็ว”

ไม่นานสตรีนางหนึ่งก็คลานเข้ามาหมอบกราบ เจ้าตัวมีรูปร่างบอบบาง หน้าตางามละม่อม กิริยาเรียบร้อยนุ่มนวลสมเป็นข้าเก่าในวังหลวง “ถวายบังคมเพคะ พระมเหสี”

“วิมลเป็นอย่างไรบ้าง ไม่เห็นหน้าเสียนาน ทางบ้านสบายดีหรือ” พระมเหสีตรัสถาม

“สบายดีเพคะ พี่ชาครตามเสด็จไปทัพ ก่อนไปฝากหม่อมฉัน

ไว้ว่า องค์เหนือหัวมีรับสั่งให้หม่อมฉันมาเข้าเฝ้าพระมเหสีมิได้ขาด เพคะ” วิมลทูลตอบ หญิงสาวเคยเป็นนางกำนัลใกล้ชิดพระมเหสี เมื่อปีกลายทูลลาออกไปแต่งงานมีเหย้าเรือน สามีนางมิใช่ใครอื่น คือหลวงชาคร หัวหน้านาราชวงศ์ขององค์เหนือหัวนั่นเอง

“เสด็จพี่ทรงห่วงเรา ถึงกับฝากฝังวิมลมาอยู่เป็นเพื่อนริ” พระมเหสีทรงเปรย

“องค์เหนือหัวย่อมทรงห่วงใยพระมเหสีเพคะ” คุณท้าวโกสุมช่วยเสริมก่อนหันไปทางอดีตนางกำนัลในความดูแล “ได้ยินว่าแม่วิมลก็เพิ่งตั้งครรภีใหม่ หลวงชาครไม่อยู่อย่างนี้ก็เข้าวังมาบ่อยๆ ซี พระมเหสีจะได้ทรงมีคนหัวอกเดียวกันไว้พูดคุยด้วย”

พระมเหสีทรงอุทานก่อนแยมโอษฐ์ “อ้าว วิมลเองก็ต้องหรือก็เดือนแล้วเล่า”

“ตามเดือนกว่าเพคะ” วิมลตอบ

“ไล่เลยกับลูกของเรา แก่เดือนกว่ากันไม่เท่าไร ดิจจริง ต่อไปจะได้เป็นเพื่อนกัน” พระมเหสีตรัสอย่างปรึ่มเปรมหทัยแล้วทรงถามต่อ “แล้ววิมลเป็นเยี่ยงไร แพ้ท้องมากหรือไม่”

“ไม่แพ้สักกระผีกเพคะ พี่ชาครยังบอกว่าลูกคนนี้จะรู้ความรู้สึกว่าพ่อไปออกศึก แม่ต้องอยู่บ้านคนเดียว จึงไม่แผลงฤทธิ์ให้ต้องลำบาก” วิมลตอบยิ้มๆ ก่อนเล่าต่อ “หากมีสิ่งผิดแปลก คงเป็นที่หม่อมฉันอยากปรับแต่ของหวาน ทั้งน้ำผึ้ง น้ำอ้อย กินได้กินดีไม่มีเบื่อเพคะ”

“อู๊ย เหมือนพระมเหสีเลยนะเพคะ” แม่บังอรยื่นหน้ามาทูล “โปรดเสวยน้ำผึ้งกับน้ำอ้อย ทางห้องเครื่องต้องทำพระกระยาหารเน้นรสหวาน หรือว่าในพระอุทรเป็นพระธิดาเพคะ”

“ทวยอะไรส่งเดชอีกแล้ว แม่คนนี้” คุณท้าวโกสุมดุก่อนแก้ไข

“โบราณเขาว่า แม่ชอบกินหวาน แปลว่าเทวดาบนสวรรค์ลงมาเกิด
ยะ แม่คุณ อาหารทิพย์ล้วนรสออกหวาน จะเทวดาหรือนางฟ้าล้วน
ติตรสนี้ ชอบเสวยน้ำผึ้งน้ำอ้อยทั้งนั้น”

“คุณท้าวรู้ดีจังเจ้าคะ ชะรอยจะเป็นนางฟ้านางสวรรค์ลงมา
เกิดเหมือนกันนะเจ้าคะ”

แม่บังอรลอยหน้าลอยตาแล้วจึงถูกคุณท้าวสูงวัยแจกมะ هنگ
ให้หนึ่งที พระมเหสีสิริอัมพรทอดพระเนตรแล้วสรวล เมื่อมีผู้คุ้นเคย
มาแวดล้อม พระทัยที่หม่นหมองค่อยอึมเฒขึ้นบ้าง พระนางออก
โอษฐ์ชวนคุณท้าว นางกำนัล และอดีตนางกำนัลคนโปรด

“ออกไปเดินเล่นคุยกันต่อในอุทยานเกิด วิมล จะได้ไม่อุดอู้
อ้อ...คุณท้าว ประเดี๋ยวเกณฑ์พวกนางกำนัลไปเก็บดอกไม้มาที่เกิด
เราจะร้อยมาลัยให้พระคินนี้ จะขอพรให้ลูก แลขอพรให้เสด็จพี่
ชนะศึกโดยเร็ว จะได้กลับกรุงรณจักรมาทันก่อนลูกคลอด”

ทัพหลวงกรุงรณจักรใช้เวลาเพียงแรมเดือนก็เคลื่อน
ประชิดติดกำแพงกรุงมัลลนคร แต่ทัพใหญ่กลับใช้เวลากว่าก่อนปีจิง
ดินครเล็กนั้นแตก กษัตริย์มัลลละแลพระโอรสทั้งสองสวรรคตกลาง
สมรภูมิ ราชสำนักเหลือเพียงพระมเหสี พระธิดา และพระโอรสองค์
สุดท้าย พระมเหสีแห่งมัลละทรงส่งราชทูตนำพระราชสาส์นมาขอ
สงบศึก แลถวายพระธิดาเกตุสุดาเป็นบาทบริจาริกาของราชันแห่ง
กรุงรณจักร โดยมีข้อแม้ว่าทางรณจักรต้องให้พระโอรสองค์สุดท้าย
ของพระนางเป็นผู้ครองบัลลังก์มัลลนครสืบต่อไปในฐานะเมือง
ประเทศราช

เบื้องแรกเหนือหัวไชยสิทธิ์ไม่ทรงยอมรับข้อเสนอ ด้วยตั้ง
พระทัยว่าจะยึดครองมัลลนครโดยเบ็ดเสร็จ การทิ้งบัลลังก์ไว้ในมือ

ราชวงศ์เก่าไม่ต่างจากการถอนต้นแล้วเหลือราก นานไปอาจเป็นภัย
จึงมีพระราชดำริว่าจะให้ขุนนางซึ่งไว้วางพระทัยปกครองเมือง
ประเทศราชนี้แทน แต่เมื่อทอดพระเนตรพระธิดาเกตุสุดาเพียงแวบ
แรก กษัตริย์หนุ่มก็เปลี่ยนพระทัยทันที

เอาจงค์อรรธอ้อนแอ้น ผิวพรรณนวลเนียนคมเข้มกว่าหญิง
สาวชาวธนจักร วงพักตร์งามเปล่งปลั่ง ท่วงท่าคล่องแคล่วด้วยฝึกฝน
อาวุธมาแต่วัยเยาว์ รับกับดวงตาคมกล้าแวววาวซึ่งสบสายพระเนตร
โดยไม่หลบเลี่ยง ส่งเสน่ห์แปลกตาราวกับนางสิงห์ในพงไพร ชวนให้
อยากปราบพยศ

องค์เหนือหัวไชสิทธิ์ประทับในมัลลนครร่วมเดือนจึงเสด็จ
กลับกรุงธนจักรพร้อมสนมเอกคนใหม่ ชาวองค์เหนือหัวเสด็จคืน
นครนำความยินดีระคนชื่นชมพระทัยมาสู่พระมเหสีสิริอัมพรซึ่ง
ครรภ์แก่จนคลอด คุณท้าวโกสุมต้องปลอบเจ้านายอีกครา “ทำ
พระทัยดี ๆ นึกถึงพระโอรสฤๅพระธิดาในอุทรไว้นะพะคะ”

“เราพยายามแล้วคุณท้าว แต่ก็อดเสียใจไม่ได้” พระมเหสียก
หัตถ์เช็ดชลเนตร ตรัสต่อด้วยสุรเสียงคับแค้น “เสด็จพี่จากเราไปทำ
ศึกเกือบปี พอกลับมาก็ทรงพาคนอื่นมาด้วย แล้วจะให้เราทำได้
อย่างไร”

“โอ พระมเหสีของหม่อมฉัน อย่าทรงกันแสงไปเลยพะคะ พระ
สนมเอกผู้นั้นมีฐานะไม่ต่างจากองค์ประกัน เพื่อมิให้แคว้นมัลล
กระด้างกระเดื่อง องค์เหนือหัวคงมิทรงรักใคร่ไยดีนางนักดอกพะคะ”
คุณท้าวสูงวัยคาดการณ์ด้วยสีหน้าดูหมิ่น ที่จริงนางก็นึกขุ่นเคือง
แทนผู้เป็นนายไม่น้อย

พระมเหสีทรงลุกจากพระแท่นไปยังพระบัญชา วางหัตถ์ถึง
บนพระอุทร ก่อนทอดสายพระเนตรไปไกล

“เราก็คงหวังว่าจะเป็นเช่นนั้น”

ณ เพลาเดียวกันนั้น สนมเอกผู้ถูกกล่าวถึงประทับหน้าตั้ง
เล็ก ถือคันช่องส่องเกศซึ่งนางกำนัลคนสนิทกำลังวางและประพรม
สุคนธ์ให้ “รวบให้หมดนะ ไพเราะ วันนี้เราจะตามเสด็จองค์เหนือหัว
ไปล่าสัตว์ เราไม่อยากให้เส้นผมตกลงมาขวางหน้าขวางตา”

“เพคะ” นางกำนัลซึ่งตามเสด็จจากมัลลนครรับบัญชา “พระ
ธิดา...เอ๋ย พระสนมโปรดให้หม่อมฉันมุ่งเกล้าแลโพลผ้าดั่งบุรุษ เช่น
ยามฝึกอาวุธไหมเพคะ”

“ไม่ต้อง เพียงรวบเก็บให้เรียบร้อยเท่านั้น เราอยากให้พวก
แม่ทัพนายกองทั้งทัพหลวงของรณจักรเห็นแจ้งว่า ผู้ตามเสด็จคือเรา
พวกมันจะได้รู้ว่า องค์เหนือหัวของพวกมันโปรดปรานเราามากเพียง
ไร”

แม้โอรุสเหี้ยดยั้มหยาบหยัน แต่สุรเสียงมีเคี้ยวขมขึ้น จาก
พระธิดายอดดวงฤทัยของพระบิดา ต้องสิ้นบ้านสิ้นเมือง ถูก
พระมารดาถวายเป็นสนมของศัตรูผู้สังหารพระบิดาและพระเชษฐา
ทั้งสอง แลกสิทธิในบัลลังก์ให้อ่อนช้อยองค์เล็ก ไม่มีใครรู้ว่านางต้องทน
เก็บความแค้นไว้แน่นอก ผืนแย้มยิ้มเอาอกเอาใจ ‘พระสวามี’ เพื่อ
มิให้ระแคะระคายถึงความรู้สึกแท้จริงของตน

“พวกคนของเราเป็นอย่างไรกันบ้าง”

“ยังอยู่กันครบถ้วนทุกคนเพคะ หลังจากเมืองถูกตีแตก ทุกคน
ก็พากันหลบซ่อน แฝงกายในหมู่ประชาชน ไม่แสดงตัวให้พวกทหาร
รณจักรสงสัย”

อดีตพระธิดาแห่งมัลลนครแย้มโอรุสสมพระทัย พวรณจักร
คิดว่าตัดรากถอนโคนกองทัพศัตรูจนหมดสิ้นแล้ว หากรู้ไม่ว่านางยัง

มีกองกำลังส่วนพระองค์ล้วนเป็นสตรีที่ฝึกฝนมาอย่างดีอีกกลุ่มหนึ่ง
ยามทัพมัลลະพ่ายศึกก็แฝงตัวสร้างเป็นหญิงอ่อนแอจึงรอดพ้นการ
กวาดล้าง สามารถเป็นมือเท้าทำงานให้ผู้เป็นนายต่อไปได้

“ดีมาก ถ้ายทอดคำสั่งของเราลงไป ให้ค่อยๆ เคลื่อนย้าย
กำลังมากับขบวนราษฎรซึ่งถูกกวาดต้อนไปกรุงธนจักร ขอให้ทุกคน
อดทนอดกลั้น อย่าได้บ่นป่นลงมือทำสิ่งใด พวกเราอาจต้องรอ
เวลาอีกหลายปี แต่อย่าลืมความแค้นครั้งนี้เป็นอันขาด”

“รับด้วยเกล้าเพคะ”

๒

ประสูติกาลในคืนวันเพ็ญ

ทัพหลวงมาถึงเขตชายแดนรณจักร องค์เหนือหัวไชยสิทธิ์ประทับบนหลังม้า ชีชวนสนมคนใหม่ดูแผ่นดินของพระองค์ “นี่อย่างไรเล่าน้อง บ้านเมืองของพี่” กษัตริย์หนุ่มผินพระพักตร์มองอีกฝ่ายด้วยแววพระเนตรรักใคร่เอ็นดู วรกายแน่นน้อยนั้นอยู่ในเครื่องทรงของบุรุษ วงพักตร์งดงามอ่อนเยาว์กวาดเนตรมองไปรอบตัวอย่างตื่นตาตื่นใจ

“บ้านเมืองของเสด็จพี่ช่างกว้างใหญ่และงดงามเหลือเกินเพคะ”

องค์เหนือหัวแย้มพระโอษฐ์ ตรัสด้วยพระสุรเสียงอ่อนโยน “ต่อไปที่นี่จะเป็นบ้านเมืองของน้องเช่นกัน”

“เพคะ” พระสนมเกตุสุดาแย้มยิ้มตอบ อดีตพระธิดาแห่งมัลลนครเบือนพักตร์จากพระสวามี หันกลับไปมองแผ่นดินกว้างใหญ่ตรงหน้า “นี่คือรณจักร...ของหม่อมฉัน” พระสนมรำพึงแผ่วเบา แลพามาจดหมายวบบ่านเข้ามาในดวงเนตร

องค์เหนือหัวไชสิทธิไม่ทันได้ยินถ้อยคำนั้น ทรงชักม้าถอย
ไปด้านหลังเพื่อบัญชาหัวหน้าองครักษ์ “ชาคร คีนี่เราจะพักทัพ
หลวงที่นี่ พรุ่งนี้คงเคลื่อนทัพถึงกรุงธนจักรตอนย่ำค่ำ เจ้าเร่ร่อนนำข่าว
ไปแจ้งก่อน พระมเหสีคงรออยู่”

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ” ราชองครักษ์รับพระบัญชา

“ได้ข่าวว่าเมียเจ้าคลอดลูกชายแล้ว เจ้าส่งข่าวเสร็จก็รีบกลับ
บ้านไปหาลูกเมียเถิด ไม่ต้องอยู่รอรบใช้ เราเข้าใจหัวอกคนเป็นพ่อ
คงตื่นเต้นอยากเห็นหน้าลูกใจจะขาดแล้ว” องค์เหนือหัวตรัสเฝ้าคน
สนิท

หัวหน้าองครักษ์ซึ่งเพิ่งได้เป็นพ่อคนรีบยกมือถวายบังคม
“เป็นพระกรุณายิ่งนัก”

หลวงชาครเร่งม้าเร็วนำข่าวองค์เหนือหัวเสด็จคืนนครมาแจ้ง
ทางวังหลวง ยังความยินดีแก่พระมเหสี หม่อมข้าราชบริพาร และชาว
เมืองทุกคน ทว่าทั้งนครเตรียมงานพิธีเฉลิมฉลอง หมายถึงกำหนดการ
เคลื่อนทัพหลวงเข้ากรุงตอนยามสอง เมื่อเสด็จไปถึงกำแพงเมือง
องค์เหนือหัวทรงหยุดม้าแล้วเปรยอย่างสับสนพระทัย

“เหตุใดคีนี่จึงสว่างไสวนัก ข้างในเมืองเริ่มงานฉลองกันแล้ว
หรือ”

อำมาตย์และขุนนางที่มารอรับเสด็จทูลตอบ “มิได้พระพุทธรูป
เจ้าข้า ผู้คนในเมืองต่างรอให้เสด็จมาถึงเสียก่อนจึงจะเริ่มงานฉลอง
เหตุที่คีนี่เมืองเราแลดูสว่างไสวด้วยพระจันทร์เพ็ญเสวยฤกษ์
กัตติกา จึงทอแสงเจิดจ้าน่าชมเป็นพิเศษ สมกับเป็นคืนที่เสด็จนิวัต
พระนครพระพุทธรูปเจ้าข้า”

เหนือหัวไชสิทธิได้ฟังดังนั้นจึงเงยพระเศียรขึ้นมองท้องฟ้า
อีกครั้ง

“ถึงคืนเพ็ญในกัฏติกมาส^๒ แล้วหรือนี่ เราเร่งเดินทางจนลืมวันลืมคืนเลยรี”

ผีนราตรีเบื่องบนปลอดภัยไปร้องปราศจากเมฆหมอก ศศิธรดวงโตกลมเด่น เปล่งแสงนวลกระจ่างเย็นตา มีหน้าซำร้ศมีสีทองล้อมรอบ ทำให้กรุงธนจักรซึ่งอยู่ใต้แสงจันทร์เพ็ญนั้นสว่างไสวราวกับกลางวัน กษัตริย์หนุ่มอดทรงปรารภมิได้

“โอ พระจันทร์ทรงกลดเสียด้วย ฤกษ์ดีแท้ๆ”

ไม่ทันบัญชาให้เคลื่อนทัพเข้าเมือง ม้าเร็วจากวังหลวงก็ห้อเข้ามา เมื่อถึงเบื้องพระพักตร์ก็รีบกราบทูลว่า “ขอเดชะ พระอาณานิพั่นเกล้า พระมเหสีประจวบพระครรภ์ หมอหลวงเข้าไปตรวจพระอาการแจ้งว่า ได้เวลาประสูติแล้วพระพุทธเจ้าข้า!”

“**จริงรี!**” องค์เหนือหัวทรงอุทานอย่างยินดีก่อนรีบหันไปตรัสสั่งเร็วเร็ว “ท่านณรงค์เดช ท่านสั่งการเรื่องเคลื่อนพลแทนเราที่ เราจะมีรีบเข้าวังเดี๋ยวนี้!” ตรัสจบก็ทรงกระตุกสายบังเหียน เร่งม้าผละนออกไป

กษัตริย์หนุ่มทรงเร่งรุดมาถึงพระที่นั่ง เสียงครวญครางอย่างเจ็บปวดของพระมเหสีแว่วมา ก่อนตามด้วยเสียงร้องไห้จ้าของทารก องค์เหนือหัวแย้มพระโอษฐ์กว้างรีบเสด็จเข้าไปภายใน ได้ยินเสียงนางกำนัลหน้าห้องพระบรรทมร้องบอกกันเป็นทอด

“ประสูติแล้ว! ประสูติแล้ว! เป็นพระโอรส!”

“งามแท้ๆ ไม่เคยเห็นเด็กทารกที่ไหนดงามเท่านี้มาก่อน!”

เมื่อทุกคนเห็นองค์เหนือหัวเสด็จเข้ามาก็รีบยกกายลงกราบ

^๒ เดือนที่มีพระจันทร์เพ็ญเสวยฤกษ์กัฏติกา คือเดือน ๑๒ ตามจันทรคติ ตกในราวเดือนพฤศจิกายน

เหนือหัวไชสิทธิ์สาวพระบาทเข้าไปภายในห้อง พระมเหสีสิริอัมพร ทอดองค์บนพระแท่น สีพระพักตร์ซีดเผือดดูอ่อนเพลีย แต่กลับเต็ม แฝงรอยปีติยามก้มลงทอดพระเนตรทารกน้อยในอ้อมกร ยิ่งเมื่อ ทรงหันมายังพระสวามียิ่งแหม่นโศกยิ่งว้าง “เสด็จพี่ เสด็จกลับมาทัน เวลาพอดีเพคะ”

องค์เหนือหัวประทับบนพระแท่น ประคองมเหสียอดดวงใจ ของพระองค์ พลังตรัสพระสุรเสียงอ่อนโยน

“พิกกลับมาแล้ว สิริอัมพร นื่องเป็นอย่างไรบ้าง เจ็บมากหรือไม่”

“เจ็บเหลือเกินเพคะ หม่อมฉันคิดว่าจะไม่ได้เข้าเฝ้าเสด็จพี่อีก เสียแล้ว แต่พอเห็นหน้าลูก ความเจ็บปวดก็หายเป็นปลิดทิ้ง” ตรัส พลังยื่นทารกน้อยในห่อผ้าให้ “ทอดพระเนตรสิเพคะ ลูกของเรา น่ารักน่าชังเหลือเกิน”

องค์เหนือหัวทรงรับพระโอรสไปอุ้มด้วยกิริยาแก้กั๊กเพราะยังไม่คุ้นเคย แต่เมื่อทอดพระเนตรวงพักตร์เล็กจ้อยของทารกน้อยก็ แหม่นพระโศกยิ่งว้าง “งามจริง ๆ ลูกพ่อ” ผิวพรรณนวลกระจ่าง ดวง พักตร์ผุดผ่องปราศจากราคีไลบริสุทธ์เย็นตารากับแสงรัชนีกรนอก พระบัญชาในยามนี้

กษัตริย์แห่งกรุงรัตนจักรทอดพระเนตรพระโอรสแล้วตรัสว่า

“ผิวพรรณผุดผ่องดุจจันทร์เพ็ญเช่นนี้ เราขอให้ชื่อว่า **จันทรวังศ์**”

ข่าวพระโอรสองค์น้อยประสูติในคืนที่พระบิดาเสด็จนิวัต นครหลังเสร็จศึก นำความเปรมปรีดิ์มาสู่ราษฎรชาวรัตนจักรถ้วนทั่ว ทุกคน ทั้งเมืองจัดงานสมโภชเฉลิมฉลอง หลังพระโอรสประสูติได้

ห้าวัน องค์เหนือหัวไชยสิทธิ์ก็โปรดเกล้าฯ ให้มีการประชุมเหล่าอำมาตย์เสนา แลเชิญโหราหมณมาทำพิธีรับขวัญ

พระสนมเอกเกตุสุตาซึ่งเก็บองค์สงบเสงี่ยมในตำหนักนับแต่มาถึงกรุงธนจักรเพ็งออกมหาสมาคมครั้งแรก นางแต่งองค์เต็มยศตามศักดิ์พระธิดาแห่งมัลลนคร แต่มิได้ประดับแก้วมณีแพรวพราวเพื่อแสดงความสำรวมเจียมตน ถึงกระนั้นรัศมีเจิดจรัสและความงดงามอ่อนเยาว์ยังโดดเด่นสะดุดตา

พระมเหสีสิริอัมพรทอดพระเนตรสนมใหม่ของพระสวามีซึ่งหมอบกราบเบื้องหน้า ทรงกล้ำกลืนความขมขื่น ผืนแยมโอษฐ์ปฏิสันถารตามธรรมเนียม “พระธิดาเกตุสุตาแห่งมัลลนครข้างดงามสมคำเล่าลือ เสด็จมาประทับที่นี่หลายวันแล้ว เป็นอย่างไรบ้าง ตำหนักที่ประทับขาดเหลือสิ่งใดหรือไม่”

“ขอบพระทัยที่ทรงเป็นห่วง หม่อมฉันอยู่สุขสบายดีเพคะ”

พระสนมตอบด้วยน้ำเสียงนอบน้อม ก่อนขยับองค์เลื่อนพานทองซึ่งวางข้างกายไปด้านหน้า

“ตอนอยู่มัลลนคร หม่อมฉันทราบจากองค์เหนือหัวว่าพระมเหสีทรงพระครรภ์ จึงเสาะหาของกำนัลเตรียมมาถวาย มัลลจะเป็นบ้านป่าเมืองเถื่อน นอกจากสุวรรณหิรัญรัตนมาลาบรรณาการ^๓ ตามโบราณราชประเพณี ก็มีเพียงของเล็กน้อยสิ่งนี้ ควรมิควรแล้วแต่จะโปรดเพคะ”

พระมเหสีสิริอัมพรทรงรับพานของกำนัลนั้นมาพิศดู กำไลข้อพระบาททองคำสุกปลั่งวางอยู่บนผ้ายก ตัวกำไลเป็นทองโปร่งสลักลวดลายพญานาคฝังอัญมณีค่าควรเมือง มองแวบเดียวก็รู้ว่ามิใช่

^๓ ต้นไม้เงินต้นไม้ทอง

เพียงของเล็กน้อยดังผู้นำมาถวายออกตัว “งามมาก ฝีมือช่างชาว
มัลลประเทศดลเลียดล่อ น่าชมจริง ๆ”

องค์เหนือหัวไชยสิทธิ์ทรงสดับพระมเหสีและพระสนมใหม่
โอภาปราศรัยกันด้วยดีก็แย้มพระโอษฐ์โองพระทัย พระองค์ตรัส
เรียกแม่นมให้อุ้มพระโอรสมาถวาย แล้วตรัสแก่เหล่าเสนาอำมาตย์
“ขอใจท่านทุกคนที่มาร่วมยินดีกับลูกของเรา ท่านขุนขันธ์ ท่านจง
แจ้งข่าวไปในหมู่ราษฎรว่า หลังงานฉลองเราจะจัดพิธีบำเพ็ญมหา
สัตตศกตามทีลั่นวาจาไว้ ฉลองชัยที่เราชนะศึกแลสร้างกุศลให้
แก่พระโอรสไปพร้อมกัน”

อำมาตย์ผู้ดูแลกรมวังน้อมรับพระราชกระแส องค์เหนือหัว
ตรัสถามเรื่องความเป็นไปในบ้านเมืองกับบรรดาเสนาอำมาตย์ซึ่งรั้ง
อยู่ในพระนครอีกครู่ใหญ่ ก่อนผินพระพักตร์ไปทางขุนนางฝ่ายทหาร
“ท่านณรงค์เดช ถ้ายทอดคำสั่งลงไป เราจะปูนบำเหน็จให้เหล่าทหาร
ในกองทัพทุกคนเต็มที่ ให้สมกับที่กรำศึกกันมาร่วมปี”

“เป็นพระมหากษัตริย์คุณ พระพุทธเจ้าข้า” อำมาตย์ณรงค์-
เดชรับพระราชดำรัสสั่งก่อนทูลถาม “ไพร่พลตามหัวเมืองรอบนอก
โปรดให้จัดการอย่างไร จะอนุญาตให้กลับบ้านกลับเมือง หรือให้รั้ง
อยู่ในกรุงรัตนจักรก่อนพะย่ะค่ะ”

“อย่าเพิ่งให้กลับไป” องค์เหนือหัวตรัสตอบทันที “ยามนี้เหล่า
ทหารกำลังฮึกเหิมเพราะชัยชนะ เราคิดว่าเหมาะแก่การฝึกฝนอาวุธ
แลซ้อมรบ จะได้ไปกำราบหัวเมืองประเทศราชที่คิดแข็งข้อ”

“ซ้อมรบอะไรกันเพคะ เสด็จพี่” พระมเหสีสิริอัมพรฟังคำ
พระสวามีก็อดตรัสท้วงมิได้ “เพิ่งเสร็จศึกเสด็จกลับมาจะซ้อมรบอีก
แล้วหรือ จะทรงไปรบที่ไหนอีกเพคะ”

องค์เหนือหัวไชยสิทธิ์ทรงชะงัก เมื่อสบพระเนตรเอาเรื่องของ

พระมหาลีทรวงกระแอม “พี่แค่เตรียมการไว้เท่านั้น”

“เตรียมการเพื่อทำสงครามอีกหรือเพคะ” พระมหาลีทรวงทวนคำก่อนตัดพ้อ “ก่อนจะยกทัพไป เสด็จพี่ทรงสัญญากับหม่อมฉันว่า เมื่อเสร็จศึกกลับมาจะทรงรักษาศีล งดเว้นการฆ่าฟันพร้าผลาญชีวิต ยามนี้ชนะศึกสมพระทัยแล้วงดเว้นการศึกสักกระยะเถิด นอกจากทำเพื่อลูกของเราแล้ว บรรดาไพร่พลยังได้กลับบ้านไปหาครอบครัว พบหน้าลูกเมีย ถือเป็นการสร้างกุศลอีกต่อเพคะ”

องค์เหนือหัวทรงล้งเล ครั้นสบพระเนตรอ่อนวอนขอของพระมหาลี สุดท้ายก็พยักพระพักตร์ยอมรับ

“น้องพุดถูก พี่สัญญาไว้เช่นนั้น พวกทหารเองก็เหน็ดเหนื่อยมาแรมปี ควรกลับบ้านไปทำไร่ไถนา ใช้ชีวิตปกติสุขบ้าง” ตรัสจบก็ทรงหันไปทางแม่ทัพใหญ่ “ท่านณรงค์เดช สั่งให้รื้อพลจากหัวเมืองรอบนอกกลับบ้านกลับเมืองให้หมด แล้วค่อยสลับกันมาอยู่รั้งในพระนครคนละสองเดือนตามปกติ”

“รับด้วยเกล้าพระพุทเจ้าข้า”

บรรดาขุนนางฝ่ายมหาดไทยดูโล่งใจทันที ขณะที่ขุนนางฝ่ายทหารมองหน้ากันอย่างไม่ชอบใจ แต่ไม่มีใครเอ่ยอะไรออกมา กษัตริย์หนุ่มกับพระมหาลีไม่ทรงสังเกต ด้วยเพลานั้นพระโอรสน้อย ร้องโยเยจนต้องทรงช่วยกันปลอบตามประสาพ่อแม่เห่ลูก

มีเพียงพระสนมเอกผู้นั่งอยู่อีกด้านที่สัมผัสถึงความขัดแย้งเบาบางซ่อนอยู่ในบรรยากาศขึ้นมื่นของราชสำนักทรงจักร พระสนมเกตุสุดาเฝ้าพิจารณาและเก็บทุกอย่างที่ผ่านเนตรอย่างเงียบเชียบ รอคจนกลับตาดำหนัก แลอยู่เพียงลำพังกับคนสนิทค่อยเปรย

“สัญญาชาติญาณสัตว์ผู้ล่า เสพเลือดเนื้อมังสาหาร จะฝืนธรรมชาติให้กินพืชย่อมไม่ได้ นับประสาอะไรกับมนุษย์ที่เสพติด

ชัยชนะแลอำนาจ จะให้วางอาวุธงดเว้นการฆ่าฟัน คงผินใจนัก” พระสนมเปรียบเปรยพลางเย้ยหยัน “พระมเหสีสิริอัมพรพระทัยอ่อน ฝักใฝ่ทางสร้างบุญกุศลเยี่ยงนี้ เห็นทีคงทำให้พวกขุนนางฝ่ายทหาร ขัดเคืองอยู่เนือง ๆ”

“จะทรงใช้จุดอ่อนนี้เล่นงานพวกวรรณจักรหรือเพคะ” นางกำนัล ซึ่งเติบโตมากับพระธิดาแต่เยาว์วัยกระซิบถาม

“ยังมีไฉ่ต่อนี้” พระสนมเกตุสุดาสายพักตร์ “ความขัดแย้งใน ราชสำนักยามนี้เป็นเพียงคลื่นใต้น้ำ ไม่อาจก่อเกิดความเปลี่ยนแปลง ใดมากนัก อีกอย่าง...พวกวรรณจักรยังระแวงเราอยู่ ต้องค่อย ๆ วางแผนและช่วงชิงความไว้นื้อเชื่อใจจากองค์เหนือหัวแลกำลัง สนับสนุนจากขุนนางส่วนหนึ่งมาให้ได้เสียก่อน ที่สำคัญคือต้องวาง หมากเตรียมไว้รุกฆาต...”

พระสนมพิเคราะห์อย่างรอบคอบแล้วจึงสั่งความ

“คนของเราจากมัลละมาถึงเมื่อไร เจ้าจงรีบมาแจ้ง เรามี เรื่องจะสั่งการ”

พระสนมเอกเก็บตัวในตำหนักเกือบครึ่งปี ออกมาพบหน้า ผู้คนยามเข้าเฝ้าองค์เหนือหัวกับพระมเหสี หรือไม่ก็เดินเล่นใน อุทยานบ้างเท่านั้น การวางตัวสงบเสถียรเสมอต้นเสมอปลายทำให้ ผู้คนในวังซึ่งตั้งป้อมระแวงระวังพระสนมต่างเมืองคลายความ คลางแคลงใจลงบ้าง

กระทั่งเข้าเดือนที่เจ็ด พระสนมเอกค่อยเยียมกราบออกจาก วัง ตามเสด็จองค์เหนือหัวไปเที่ยวชมกรุงรัตนจักรและท้องปาลาสัตว์ ยามนั้นพระโอรสจันทรวรค์เข้าวัยคลาน พระมเหสีสิริอัมพรทรง วุ่นวายกับการดูแลพระโอรสจึงไม่ตามเสด็จพระสวามี

“ปล่อยให้พระสนมเอกตามเสด็จเพียงผู้เดียว ชาวเมืองจะเอาไปเล่าลือกันผิดๆ ถูกๆ นะเพคะ” คุณท้าวโกสุมบ่น

พระมเหสีแย้มโอษฐ์แล้วตอบกลับอย่างไม่ทุกข์ร้อน “ใครจะซุบซิบนินทาอย่างไรก็ให้เขาพูดกันไปเถิด คุณท้าว เสด็จที่ทรงชวนเราพาลูกจันทรวงศ์ออกเที่ยว แต่เราปฏิเสธเสียเอง พระองค์จึงพาสนมเกตุสุดาไป เราจะไม่พอใจอะไรได้อีก”

“ที่ทรงปฏิเสธเพราะเป็นช่วงวิสาขบูชา เกรงว่าพระโอรสจะต้องลมฝนเจ็บป่วย จึงไม่ประสงค์พาไปนี่เพคะ” แม่บังอรเห็นด้วยกับคุณท้าวจึงช่วยกันบ่นน้อยใจแทนผู้เป็นนาย “อีกอย่าง...พระมเหสีไม่โปรดการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมาแต่ไหนแต่ไร องค์เหนือหัวช่างกระไร ทรงทราบดีว่าพระมเหสีไม่โปรดแลห้วงพระโอรสยังชวนออกป่า ไม่รู้ตั้งพระทัยให้ปฏิเสธเพื่อชวนผู้อื่นไปแทนหรืออย่างไรเพคะ”

“แม่บังอร พูดมากไปแล้ว ประเดี๋ยวความทราบถึงพระกรรมหล่อนจะถูกโบยหลังลาย” คุณท้าวสูงวัยจุปาก แล้วหยิกต้นแขนนางกำนัลได้อาณัติ

แม่บังอรบิดตัวหนีพลางทำท่ากระแຈ้ากระแฉอด “อูย ก็มันจริงนี่เจ้าคะ คุณท้าว”

จึงหะนั้นแม่วิมลอุ้มพระโอรสน้อยเข้ามาทูล “พระโอรสเสวยพระกษิรธาราอิ่มแล้วเพคะ”

นางส่งพระโอรสน้อยถึงอ้อมกรพระมเหสี แล้วหันไปปรับบุตรของตนซึ่งแม่นมอีกคนอุ้มตามหลังมา วิมลมีคุณลักษณะเหมาะสมจึงถูกคัดเลือกเป็นพระนมและพระอภิบาล พระมเหสีสิริอัมพรทรงอนุญาตให้นางพาลูกชายมาเลี้ยงคู่กับพระโอรสตั้งแต่เข้าจดยันทุกวัน

พระมเหสีรับพระโอรสมานั่งด้วย ทารกน้อยวัยเจ็ดเดือนตัวอวบขานั่งข่มพระเพลาพลางส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าก พระมารดาเห็นแล้วพลอยสรวลตาม “หัวเราะร่วนเทียว กินอิ่มแล้วอารมณ์ดีหรือลูก” ตรัสไม่ทันขาดคำ พระโอรสน้อยก็ดิ้นจะลงคลานไปหาพระนมกับเพื่อนเล่น

“อยู่ไม่สุขเสียจริง ๆ ไม่ดูอย่างพี่ภวดีบ้าง นั่งนิ่งเรียบร้อย ไม่โยเยสักนิด”

พระนางทรงสัพยอกโอรสพลางพยักพยิดไปทางทารกอีกคน แต่มารดาของเด็กน้อยค้านว่า “พระโอรสทรงร่าเริงเช่นนี้ดีแล้วเพคะ แสดงว่ามีพระพลานามัยแข็งแรง เด็กชน ไบราณเชื่อว่าฉลาดนะเพคะ”

พระมเหสีทรงมองทารกน้อยทั้งสองนั่งเล่นของเล่นด้วยกัน ลูกชายของคนสนิทแก่เดือนและตัวใหญ่กว่าพระโอรส ทั้งคิ้วเข้ม ตาคมส่อแววฉลาดเฉลียว กิริยาท่าทางเจ้าตัวดุดสงบนิ่งกว่าเด็กทั่วไป ยามเล่นกับโอรสของพระนางคล้ายเด็กโตคอยดูแลเด็กเล็ก เมื่อพระโอรสทรงขอของเล่นซึ่งเล่นเพลินอยู่ก็ยอมยื่นให้โดยดี

“ภวดีไม่ชน แต่เป็นเด็กฉลาดเหมือนกัน ดูหรืออายุไม่ถึงขวบก็ฟังคำรู้เรื่อง เติบใหญ่ต้องไม่พ้นตำแหน่งราชครูหรือมหาอำมาตย์แน่”

“ไม่ว่าภวดีจะรับราชการสนองพระเดชพระคุณหรือไม่ หม่อมฉันยินดีถวายลูกชายอยู่รับใช้พระโอรส เช่นที่หม่อมฉันถวายงานพระมเหสี สืบไปนานเท่านั้นเพคะ” วิมลตอบ

พระมเหสีแย้มโอษฐ์พลางพยักพระพักตร์รับ น้าเสียดายมารดาทั้งสองไม่มีญาณวิเศษ จึงไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าคำพูดนั้นเป็นลางบอกอนาคต ทั้งที่จะเป็นจริงและไม่เป็นจริง

๓

พระโอรสน้อย

อุทยานวังหลวงกรุงรัตนจักรยามนี้เต็มไปด้วยเสียงเซ็งแซ่ กลุ่มเด็กชายหกเจ็ดคนล้อมวงจับไม้สั้นไม้ยาว สองคนจับได้ไม้สั้น จึงหันหน้าเข้าหาต้นไม้ใหญ่ ปิดตานับพร้อมกัน เด็กที่เหลือกระจายตัวไปซ่อนตามมุมต่างๆ เด็กชายตัวเล็กสุดวิ่งไปถึงต้นไม้ใหญ่ แหงนหน้าคอยต้งปามองกิ่งไม้เหนือศีรษะ ครั้นคะเนด้วยสายตาเห็นว่าป็น ไหวงก็ได้ขึ้นไปอย่างคล่องแคล่ว เจ้าตัวหมอบเงียบบนกิ่งไม้อยู่อีดีใจ ใหญ่ได้ยินเสียงร้องโง่งของคนหาและเสียงร้องโวยวายประทั่วของ คนซ่อนแว่วมาเป็นระยะ

ฝ่ายผู้หาคนหนึ่งวิ่งมาหยุดใต้ต้นไม้ที่เด็กน้อยซ่อนอยู่ เจ้าตัว รีบพุบหลับ เจ้าของดวงพักตร์เล็กจ้อยเม้มโอษฐ์แน่น ขณะนั่งนิ่งไม่ กระตุกกระดิก กระทั่งแน่ใจว่าคนหาไม่น่าจะเงยหน้าขึ้นมาค่อยแอบ ไต่ลงจากต้นไม้ย่องเข้าไป เด็กน้อยมัวจดจ่อกับคนข้างหน้าจึงไม่ทัน ระวังหลัง จนโดนใครอีกคนซึ่งก้าวออกจากมุมแอบตะไหล่แล้วร้อง บอกเสียงดัง

“ไปพะยะค่ะ! พระโอรส”

ผู้ถูกพบตัวสะดุ้งโหยง หันขวับไปมองเด็กชายตัวสูงผิวสองสี ซึ่งยืนอยู่ด้านหลังแล้วโวยวาย “ภวัต! มาจากตรงไหน เราว่าเรามองดีแล้วนะว่าตรงนี้ไม่มีใคร”

พระสหายสนิทยกยัมพลางอธิบาย “ข้าพระพุทธเจ้าเดินตามหลังครุฑมาตั้งแต่แรกแล้ว ทรงมัวแต่จ้องเขาจึงไม่ทันได้ทอดพระเนตร”

พระโอรสน้อยหันขวับไปมองเพื่อนเล่นอีกคน ครั้นเห็นครุฑติดส่งยัมแผลให้ก็ร้องคว่ำอุกหลอก

“จงใจใช้ครุฑเป็นเหยื่อล่อ ชี้โก่งนี่นา”

“ชี้โก่งอย่างไรพะยะค่ะ ไม่มีกติกากว่าห้ามคนหาร่วมมือกันสักนิด” ภวัตทูลเสียงนุ่ม แต่พอเห็นปรางเนียนในสของอีกฝ่ายปองอย่างปึงอน เด็กชายก็เปลี่ยนเป็นเอ่ยถามอย่างเอาใจ “ทรงเปื้อหรือยังพะยะค่ะ ถ้าเปื้อจะได้เปลี่ยนไปเล่นเรือกัน”

“ไม่เอา เล่นเรือเราก็เปื้อแล้ว” จันทรวงศ์ขมวดขนงครุ่นคิดก่อนออกปากเสียงใส “วันนี้เสด็จพ่อเสด็จไปนอกวังนี่นา คอกม้าน่าจะว่าง ไปคอกม้ากันดีกว่า เราอยากไปหาวินัย!”

“จะเสด็จคอกม้าหลวงหรือ” ภวัตทวนคำพลางทำหน้ากังวล “ไปทูลขอพระมเหสีก่อนดีไหมพะยะค่ะ จะได้ให้พวกมหาดเล็กนำเสด็จไป”

“ไม่เอา กว่าจะไปทูลขอเสด็จแม่กว่าจะจัดขบวนพวกมหาดเล็ก ตะวันคล้อยก็คงไม่ได้ไป” พระโอรสค้าน “เราไปดูวินัยประเดี๋ยวเดียว ภวัตไปกับเราสองคนก็พอแล้ว พวกที่เหลืรออยู่แถวนี้ ถ้าเสด็จแม่สั่งคนมาถามจะได้ช่วยกันปิด บอกว่าเราไปเล่นกับภวัต” ตรัสจบก็หันไปกำชับพระสหายอื่นซึ่งยืนตาโลรอฟังคำสั่ง ‘หัวใจ’

ภวัตล้มเลแต่สุดท้ายทนแรงรบเราไม่ไหว เด็กทั้งสองลอบออก จากอุทยานไปทางคอกม้าหน้าวัง พื้นที่คอกม้าหลวงเป็นรูปสี่เหลี่ยม ล้อมด้วยเรือนอิฐชั้นเดียวทรงยาวสามด้าน มีลานกว้างตรงกลาง ปกติมีผู้คนเดินขวักไขว่แต่วันนี้องค์เหนือหัวเสด็จไปตรวจค่ายทหาร นอกเมืองพร้อมพระสนมเอก พวกองครักษ์ต้องตามเสด็จทั้งขบวน ในคอกม้าจึงเหลือม้าและคนไม่มากนัก

พระโอรสน้อยย่องนำพระสหายเข้าไปข้างใน ม้ารุ่นท่าทาง ปราดเปรียวตัวหนึ่งยืนเคี้ยวหญ้าอยู่ในคอก ครั้นเห็นผู้มาใหม่ มัน ก็ยกขาตะกุกพื้นท่าทางตื่นเต้นยินดี จันทรวงศ์กวาดเนตรไม่เห็นพวก คนเลี้ยงม้าอยู่แถวนั้นจึงขยับไปใกล้คอกม้า เขย่งองค์ข้ามราวกันป าลูปต้นคอกม้าตัวใหญ่อย่างคุ้นเคย “วินัย เรามาเยี่ยม”

เจ้าม้าหนุ่มร้องพลางพ่นลมหายใจลงบนหัตถ์พระโอรสน้อย วินัยเป็นม้ามีรูปลักษณะแลตระกูลดี รูปร่างเพรียวสมส่วน ขนเป็นสี เหลืองอ่อนดุจสีจันทร์ทั้งตัว ดวงตากกลมโตบ่งบอกอุปนิสัยอ่อนโยน องค์เหนือหัวจึงพระราชทานเป็นม้าทรงตัวแรกของพระโอรส แต่ไม่ ทรงอนุญาตให้ขี่ ต้องรอให้ม้าเจริญวัยเต็มที่ และเจ้าของทรงม้า คล่องเสียก่อน

ระหว่างที่ทั้งสองช่วยกันป้อนหญ้าสดให้ม้าตัวโต ทันใดนั้น พระโอรสน้อยก็กระซิบกับพระสหาย

“ภวัต เราอยากลองขี่วินัยดูสักครั้ง ภวัตช่วยดูต้นทางให้เรา ที”

“ไม่ได้นะพะยะคะ อันตรายเกินไป” ภวัตรีบค้าน

“อันตรายอะไรกัน วันก่อนครูยังให้ภวัตขี่วินัยไปเดินเล่นนาน สองนาน พอเราขอขี่บ้าง ครูกลับไม่ให้” จันทรวงศ์บ่นพลางทำพักตร์ มุ่ย

พระสหายสนิซึ่งเรียนชี้นำมาด้วยกันอธิบายว่า “วินัยเพ่งหัดติดอานได้ไม่กี่วัน ยังไม่ค่อยชินกับคนชี ท่านครูเป็นห่วงพระโอรสจึงวานข้าพระพุทธเจ้าลองฝึกซ้อมให้ก่อน วินัยจะได้คุ้นเคยเร็ว ๆ พะยะคะ”

“ตอนนีวินัยคุ้นกับอานแล้วนี่นา ขอเราลองชีวินัยสักเดี๋ยวนะภวัต ประเดี๋ยวเดียวก็ได้” พระโอรสน้อยต่อรอง

ภวัตนั่งคิดซังใจ เขาเคยชีวินัย รู้ว่ามันเป็นม้านิสัยเรียบร้อยไม่พยศเกร พระโอรสจันทรวงศ์เองก็เฝ้าอ่อนวอนอยากชีวินัยมาหลายครา แต่ท่านครูชั่งกังวลจึงไม่ยอมอนุญาต พอเห็นว่าคู่สนทนาเริ่มล้งเล จันทรวงศ์ก็เข้ามาเขย่าแขนอีกฝ่าย เพิ่มน้ำเสียงอ่อนหวานเหมือนยามอดอ้อนพระมารดาแลพระพี่เลี้ยง

“นะน่า พี่ภวัตคนดี น้องจันทร์ขอชีวินัยหน่อยนะ เดี่ยวเดียวเท่านั้นละ น้องจันทร์สัญญา”

ได้ยินคำเรียกเช่นที่เจ้าตัวเคยใช้ยามเป็นเด็กเล็ก พระสหายสนิทก็ใจอ่อนยอมพระโอรสซึ่งเติบโตมาด้วยกันจนได้ ภวัตถอนใจก่อนย้า “เพียงเดี๋ยวเดียวเท่านั้นนะพะยะคะ”

ทั้งสองช่วยกันใส่อานให้วินัยแล้วแอบจูงมันออกมายังลานด้านหลังคอก อันที่จริงคนเลี้ยงม้าแลเห็นทั้งสองตั้งแต่แรก แต่จำพระโอรสและพระสหายได้จึงไม่มีผู้ใดมาห้ามปราม ต่างแสวงมองไม่เห็นเสียอย่างนั้น

ภวัตย่อตัวให้อีกฝ่ายเหยียบดันองค์ขึ้นหลังม้า ไม่วายกำชับอีกคำรบ “ระวังด้วยนะพะยะคะ”

“รู้แล้ว ไวใจเรากับวินัยเถิด” จันทรวงศ์รับคำแล้วกระแทกขากระตุ้นให้วินัยออกวิ่ง เจ้าม้าหนุ่มวิ่งเหาะไปรอบลาน หูเล็กบางสองข้างกระดิกไปมาอย่างร่าเริงราวกับรู้ว่าผู้อยู่บนหลังคือเจ้านาย

ที่แท้จริงของมัน จันทรวงศ์ปีบขาถายน้าหนัก สั่งให้วินัยเปลี่ยนจาก
วิ่งเรียบเป็นโยก เร่งความเร็วขึ้นเล็กน้อย พอทั้งคู่วนกลับมาตรงที่
ภวัตยืนดู พระโอรสน้อยแยมโอะฮู้กว้าง ยกคิ้วให้พระสหายเป็นเชิง
บอก

เห็นไหม บอกแล้วว่าเราขี่วินัยได้

ภวัตเห็นอีกฝ่ายบังคับม้าอย่างคล่องแคล่วค่อยคลายใจ เด็ก
ชายยิ้มตอบพลางยกมือส่งสัญญาณเตือนว่าอย่าไปไกลนัก จันทร-
วงศ์พยักพัตร์รับแล้วบังคับวินัยวิ่งวนกลับไปกลางลาน จังหวะนั้น
เงาดำหนึ่งก็วิ่งหล่นจากฟ้า เจียดผ่านหน้าวินัยซึ่งวิ่งควบไปใน
ระยะประชิด

เจ้าม้าหนุ่มซึ่งวิ่งเพลินพลันตื่นตกใจ ยกขาหน้าขึ้นจนเด็กน้อย
บนหลังเกือบร่วงตก **ฮึ!**

“โอะ!” จันทรวงศ์อุทานคำหนึ่ง รีบจับยึดสายบังเหียนแน่น
วินัยยังไม่หายตกใจ พอเอาตาลได้มันก็ควบเตลิดไปทันที ทั้งคน
ทั้งม้าพุ่งฉิวไปด้านหน้าคอก

“พระโอรส!” ภวัตตะโกนลั่น เด็กชายวิ่งกลับเข้าไปในคอก
กระโดดขึ้นหลังม้าอีกตัวแล้วควบตามติด ไม่ลืมร้องบอกให้คนใน
คอกมารีบไปตามพวกทหารมาช่วยกันขวางวินัยไว้ แต่วินัยมีพลัง
กำลังมาก เจ้าม้าหนุ่มหือไปข้างหน้า พวกทหารยามหมายจะเข้ามา
ขวางแต่สุดท้ายแตกกระเจิง

จันทรวงศ์ก้มตัวติดหลังเจ้าม้าหนุ่ม กัดฟันข่มใจสะกดความ
กลัว ทิวทัศน์ข้างตัวพลั้วฉิวไปอย่างรวดเร็วจนมองแทบไม่ทัน ทั้งคน
ทั้งม้ามาถึงหน้าวัง สวนกับขบวนขององค์เหนือหัวซึ่งผ่านประตูวัง
เข้ามาพอดี องค์เหนือหัวไชสิทธิ์ทรงม้าอยู่น้าสุด ครั้นทอด
พระเนตรเห็นโอรสเกาะหลังม้าเตลิดก็เปล่งพระสุรเสียงลั่น

**“นั่นจันทรวงศ์นี่! เกิดอะไรขึ้น พวกเจ้ารีบไปช่วยลูกเรา
เร็ว!”**

ประโยคหลังทรงหันไปสั่งพวกทหารองครักษ์ แต่ผู้กระตุนม้า
พุ่งออกไปคนแรกกลับเป็นพระสนมเอกซึ่งอยู่ข้างองค์เหนือหัว พระ
สนมเกตุสุดาควมม้าไล่ตีคูวินธัย พระสนมกายบอบบางโหยงตัวบน
หลังม้า รอจิงหะม้าทั้งสองตัวเข้าใกล้กันจนได้ระยะก็ถีบตัวจากม้า
ของตนเข้าไปนั่งซ้อนหลังพระโอรสน้อย

“ปล่อยบังเหียน! ยึดแผงคอมาไว้เพคะ” พระสนมร้องสั่งสั้น ๆ

จันทรวงศ์รีบปล่อยบังเหียนให้อีกฝ่ายแล้วยึดแผงคอวินธัยไว้
ตามคำสั่ง พระสนมรั้งบังเหียนด้วยความเชี่ยวชาญ ไม่ก็อดใจก็หยุด
เจ้ามารุ่นได้

ภวัตซึ่งควมม้าตามมาด้านหลังรีบลงมารับตัวเพื่อนสนิท
ใบหน้าเด็กชายซีดเผือด ละล่ำละลักถาม “พระโอรส ทรงเป็นอย่างไร
บ้างพะย่ะค่ะ”

“เราไม่เป็นไร” จันทรวงศ์ส่ายพัคตร์ทั้งที่องค์สั่นเทา พนมหัตถ์
ขอขอบคุณพระสนมซึ่งเข้ามาช่วยเหลือ

“ทรงปลอดภัยก็ดีแล้วเพคะ” พระสนมเกตุสุดาี่ยมน้อย ๆ
พลงตบต้นคอวินธัยเบา ๆ ก่อนลงจากหลังม้า

องค์เหนือหัวไซสอิทธิกับพวกทหารตามมาทันพอดี ทรงดึง
พระโอรสไปกอด ไฉ่พระเนตรพิจารณาตั้งแต่ศีรษะจดเท้า “จันทร-
วงศ์ เป็นอย่างไรบ้างลูก” ครั้นแนพระทัยว่าองค์น้อยไม่บาดเจ็บก็
ทรงคลายห่วง เจ้ากรุงธนจักรละจากโอรส ดีพระพัคตร์ขีรึมกวาด
พระเนตรมองพวกทหารและคนของคอกม้า ก่อนตรัสถามดังลั่น

“นี่มันเรื่องอะไรกัน!”

องค์เหนือหัวไชสิทธิ์ทรงไต่สวนแล้วยังกริ้ว สั่งโบยทุกคน

ในโรงเลี้ยงม้าหลวงโทษฐานปล่อยให้ออรสน้อยเสี่ยงอันตราย พวกคนงานได้ยื่นพระราชกระแสรับสั่งก็หมอบกราบตัวสั่น จันทวงศ์เห็นดังนั้นก็รีบกระตุกฉลองพระองค์ “อย่าลงโทษพวกเขาเลยพะยะค่ะ เสด็จพ่อ ลูกผิดเอง ลูกลอบเข้าไปในโรงเลี้ยงแล้วพาวินัยออกมา พวกเขาเห็นว่าเป็นลูกจึงไม่กล้าห้ามปราม ทรงโบยลูกแทนเถิด”

ราชันแห่งกรุงรัตนจักรขมวดพระขนง “ออกรับแทนเช่นนี้ เจ้ารู้หรือไม่ว่าโดนโบยเจ็บเพียงใด ลูกดีสักปะยังไม่เคยด้วยซ้ำ”

พระโอรสทำพักตร์ม่อยพลงทูลตอบเสียงอ่อย “ไม่ทราบเกล้าฯ พะยะค่ะ แต่รู้ว่าต้องเจ็บมาก”

พระมเหสีสิริอัมพรรีบเสด็จมาทันทีที่ทรงทราบเรื่อง พระนางช่วยไกลเกลี่ยอีกแรง “อย่าสั่งโบยใครเลยพะคะ แม้นคนของคอกม้า ย่อหย่อน แต่ลูกเราผิดยิ่งกว่า เสด็จพี่เพิ่งเสด็จกลับจากนอกวัง ไม่ควรเหน็ดเหนื่อยกับเรื่องเล็กน้อยเหล่านี้ ทั้งไว้เป็นธุระของหม่อมฉันดีกว่าพะคะ”

“เช่นนั้นก็ตามใจน้องเถิด” องค์เหนือหัวทรงรับคำพระมเหสีสั้น ๆ ก่อนหันไปตรัสสั่งพวกคนเลี้ยงม้า “วินัยตื่นตกใจง่ายเช่นนั้น เห็นที่ไม่เหมาะเป็นม้าทรงของลูกเรา ปลดเป็นม้าใช้ของพวกทหารเสีย”

ครานี้จันทวงศ์ตกใจยิ่งนัก รีบละล่ำละลักทูลห้าม “ไม่ได้นะ พะยะค่ะ! วินัยไม่ได้ทำผิด มันตกใจเพราะมีบางสิ่งตกจากฟ้า กะทันหันจึงเผลอไปเท่านั้น แลถึงมันวิ่งเสียไกล แต่ไม่ได้สะบัดลูกตกจากหลัง วินัยเป็นม้าดีที่สุด ลูกไม่ต้องการม้าตัวอื่นแล้ว เสด็จพ่ออย่าทรงปลดมันเลยพะยะค่ะ”

ครั้นพระโอรสน้อยอ้อนวอน พระบิดาก็อดพระทัยอ่อนมิได้

ราชันกรุงรัตนจักรทรงถอนใจ “เอาเถิด ๆ เรื่องนี้ไว้ค่อยคุยกันอีกที” ผินพระพักตร์ไปชวนพระสนมเอกซึ่งยืนสงบเสงี่ยมอยู่อีกด้าน “เข้าไปพักผ่อนกันเถิด เกตุสุดา ขอบใจน้องมาก หากไม่ได้น้อง จันทรวงศ์คงแย่ ความชำนาญม้าของน้องยอดเยี่ยมดังเดิม สมแล้วที่เป็นคู่ใจของพี่”

พระมเหสีสิริอัมพรทรงได้ยินถ้อยรับสั่งสุดท้ายของพระสวามี เต็มสองกรรณ พระพักตร์งามพริ้มเพราพลันหม่นหมอง แต่ฝืนยิ้มโอษฐ์ “ขอบใจสนมเอกมากที่ช่วยลูกจันทรวงศ์เอาไว้”

พระสนมเอกยิ้มบาง ๆ “หาмиได้เพคะ หม่อมฉันยินดี”

นางถวายบังคมลาพระมเหสีก่อนตามเสด็จเข้าไปภายใน องค์เหนือหัวไชสิทธิ์ทรงรอกะทั่งทั้งสองมาถึงในตำหนักค่อยเปรยว่า “สิริอัมพรปล่อยลูกเถินไป อายุตั้งเท่านี้แล้วยังไม่ใส่ใจฝึกฝนอาวุธ เอาแต่เล่นซุกซน พี่เองมัวยุ่งกับงานราชการ ไม่ได้เข้มงวดกวดขัน” แม้พระองค์ไม่ทรงตำหนิโอรสกับมเหสีต่อหน้า แต่ยังไม่พอพระทัยอยู่บ้าง

“พระโอรสถือกำเนิดยามบ้านเมืองเป็นปึกแผ่น ยังมีพระบิดาผู้เก่งกาจสามารถ ไม่ต้องเผชิญความทุกข์แลความหวาดกลัวใด ๆ อุปนิสัยย่อมไร้เดียงสारा เร่ง จึงติดเล่นเป็นเด็ก ๆ เช่นนี้เพคะ”

พระสนมเกตุสุดากล่าวประหนึ่งเรื่องปกติ ก่อนแสวงถอนใจ “จะว่าไปก็คล้ายน้องชายของหม่อมฉัน โตปานนี้แล้วยังไม่กล้าออกว่าราชการด้วยตนเอง ต้องให้เสด็จแม่คอยเป็นที่ปรึกษาทุกครั้ง” นางเล่าถวายพระสวามีแล้วลอบยิ้มหยัน อนุชาที่พระมารดาเฝ้าถนอมถึงกับยอมยกนางแลกบัลลังก์จากข้าศึก ลงท้ายก็อ่อนแอไม่ได้ความ หากนางไม่ผูกใจองค์เหนือหัวกรุงรัตนจักรไว้จนอยู่หมัด แคว้นมัลละคงถูกกลืนไปนานแล้ว

องค์เหนือหัวไชยสิทธิ์ส่ายพระพักตร์ “ความไร้เดียงสามิใช่คุณสมบัติที่ดีของผู้เป็นกษัตริย์ อนุชาของน้องยังไม่น่าห่วงนัก อย่างไรก็ตามก็มีขุนนางของรณจักรคอยกำกับดูแล แต่ลูกของพี่ต้องปกครองแคว้นแคว้นทั้งหมด จะปล่อยให้อ่อนแอเยี่ยงนี้มิได้”

วงพักตร์งามของพระสนมปรากฏรอยเย็นชาวบหนึ่ง แต่นางฝืนยิ้มแยมเอาใจพระสวามี

“เสด็จพี่ตรัสไม่ผิดเพคะ กษัตริย์แห่งกรุงรณจักรในวันหน้าจะอ่อนแอไม่ได้เด็ดขาด”

องค์เหนือหัวไม่ทรงสังเกตท่าทางผิดปกติของพระสนม เพราะมักลัดกลุ้มพระทัยเรื่องโอรส “เห็นจันทรวงศ์เกิดเรื่องวันนี้แล้ว ใจพี่ไม่อยากให้ลูกชู้วินธัยอีกเลย แต่จันทรวงศ์รักเจ้าม้านั้นเหลือเกิน จะหาม้าตัวใหม่ให้ก็ไม่ยอม”

พระสนมนึกถึงสีหน้าหวาดหวั่นของพระโอรสน้อยยามได้ยินว่าต้องเสียม้าตัวโปรด นางตรัสตรองว่าจะใช้เรื่องนี้ให้เป็นประโยชน์อย่างไร ก่อนแสวงหาที่ครุ่นคิดแล้วชี้หน้าพระสวามี “ม้าตัวนั้นลักษณะดี หากปลดเป็นม้าใช้ของพวกทหารก็น่าเสียดาย จริงสิ เสด็จพี่มีพระราชดำริว่าปีนี้จะทำพิธีอัสวเมธ^๔ เพื่อแผ่พระราชอำนาจ แลทรงมองหาม้าตัวสำคัญไม่ใช่หรือ วินธัยน่าจะเข้าลักษณะม้าอุปการได้นะเพคะ”

องค์เหนือหัวไชยสิทธิ์ทรงเห็นด้วยแต่ยังลังเล “วินธัยลักษณะ

^๔ พระราชพิธีเพื่อประกาศพระบรมเดชานุภาพของพระราชาธิราชในวรรณคดีอินเดีย โดยทรงปล่อยม้าอุปการพร้อมกองทัพเข้าไปในประเทศต่าง ๆ ถ้าประเทศใดไม่อ่อนน้อมจะโจมตี เมื่อครบ ๑ ปีกองทัพก็ยกกลับพร้อมพระราชชาติที่ถูกปราบ พระราชาธิราชจะจัดพระราชพิธีโดยฆ่าม้านั้นบูชาขัณฐะ เรียกว่า พิธีอัสวเมธ

ดี อายุกำลังเหมาะใช้ทำพิธีอัฐวเมธได้จริง แต่น้องก็รู้ว่าเมื่อปล่อยม้าอุปการไปจนครบกำหนด มันต้องถูกนำกลับมาบูชาชัยภู พีกกลัวว่าถึงครานั้นจันทรวงศ์จะยิ่งเสียใจ”

“พิธีอัฐวเมธใช้เวลาถึงหนึ่งปี ระหว่างนั้นทรงหาม้าตัวใหม่ให้พระโอรสสิเพคะ กว่าวินัยจะถูกพากลับมาทำพิธีบูชาชัยภู พระโอรสจันทรวงศ์คงลืมมันไปแล้ว” พระสนมเอกปลอบปลางลูปพระพาหาของพระสวามี “แม้พระโอรสลืมไม่ได้จริง ๆ ก็ถือเสียว่าฝึกความอดทนอดกลั้นประการหนึ่ง พระโอรสถึงวัยที่จะต้องเรียนรู้เรื่องการเสียสละเพื่อส่วนรวมแล้ว”

นางแว่นจิ้งหะก่อนทวนคำที่พระสวามีเพ่งตรัส

“ผู้จะขึ้นเป็นกษัตริย์ ควรรู้จักหน้าที่ของตน และไม่ควรมีจิตใจอ่อนแอ...มิใช่หรือเพคะ”

เหนือหัวไชสิทธิ์ทรงนั่งคิดก่อนพยักพระพักตร์ขมิ้ม “พรงนี้พี่จะส่งโหรพราหมณ์ไปดูลักษณะวินัย หากมันเข้าลักษณะม้าอุปการจะส่งออกไปเสีย น้องพุดถูก จันทรวงศ์ควรเริ่มเรียนรู้หน้าที่กษัตริย์ตั้งแต่บัดนี้”